

Sáňkujeme

Bullerbyn je tak vysoko, že když jdeme do Storbynu, kam chodíme do školy a kde je taky obchod, jdeme celou dobu s kopce. Když ale jdeme zase domů, je to samozřejmě do kopce. Lasse říká, že až bude velký a bude sakumprásk inženýrem, že pak vynalezne kopec, který se dá otáčet, takže se po něm vždycky půjde jen dolů.

Stráně z Bullerbynu dolů ke Storbynu jsou na sáňkování nejlepší, jaké si můžete představit. Celé vánoční prázdniny tam sáňkujeme.

Třetí vánoční den, když jsme přečetli všechny knížky, které jsme dostali, a snědli všechny perníčky, vytáhl Lasse naše velké saně na dříví. A pak jsme se pustili dolů, všechny děti z Bullerbynu. Saně řídil Lasse.

„Pozor, saně!“ křičeli jsme všichni najednou, jak jsme nejvíc mohli. Ono to vlastně ani nebylo třeba, protože k nám nahoru málokdy někdo

chodí. Ale přece jen to bylo zábavné křičet, když jsme tak fičeli dolů. Potom to bylo hezky těžké dostat zase saně nahoru k Bullerbynu, a Lasse se rozpovídal o tom kopci, který si vymyslí a který se bude moci otáčet.

„A nemoh by sis ho vymyslet hned?“ řekl Bosse.

Ale Lasse povídal, že je na takový kopec potřeba tolik střelného prachu a dynamitu a kol a šroubů a že by to trvalo deset let, než by byl hotov jeden. A tak dlouho jsme přece čekat nemohli.

Když jsme konečně vytáhli saně do všech kopců a právě chtěli u naší stodoly nasednout k nové jízdě, vyšel ze vrat tatínek a Ollův tatínek a Brittin a Annin tatínek. A náš tatínek řekl:

„Poslyšte, děti, můžeme si půjčit ty saně?“